

Barnaminni undir krígunum í Rabarbukvarterinum

íð bráðna og kavin horvin. Hvar man Nancy vera nú?

Árini liðu, tíðirnar broyttust, syndafall, dansur um gullkálv, tann stóra syndafloðin, men Rabarbu-kvarterið bestoð: Mitt Nóa Ark! Har minst eitt par av öllum heimsins mannalyndum igjögnum 52 ár eru savnað í eina mynd, sum er tann dýrmætasta mer nakran-tíð fer at ognast.

Tú sær tey fyrri tær, kennir summi, hómí onnur, hoyri og tevji tey, minnst nøvn, sær andlit, liði á fótatæt og gongulag. Eynabrá, röddir, litir og luktir, glepps og blíð orð. Nøvn, ið hvørt siga frá sínari søgu, kanska ikki hin sanna, men sonn fyrri mæ. Búðfólk, og tey, ið dagliga gingu framvið. Summi enn á livi, onnur eru farink; innfóddar rabarbar og tilfluttar. Perlur á óslitnum perlubandi.

Fugl Anna, Harald á Syðradali, gomul og ung, úr bý, av bygd og útheimi: Bil Óli, Olga og Svenskarin. Millíonerurinn, Bette, Aksel á Tróna, Luci, Gorm, Clara, Mary, Alvin, Múarin, Sunnvá, Hanus á Lag, Andrea, — Mjólkarbilurin og Fiska-Marius.

Bona, Dunnu Kissa, Bobby, Frank, Morentius, Akka, Dia í Funningsstovu, Lui, Poul Rufus, Beiggin, Sörin, Magnus, Harda-Laurus. — Teir báðir William, William hjá Óla Jakup, sum fór út í ta stóru verð eftir stríðslok, — at læra til dekorator, — at pynta jólavindeygu — helt eg — í teimum bumbusoraðu býnum; og so William hjá Erik og Annu, sum eg siggi fyrri

mær, tá hann rann í prentsmíðjutrappuni, altíð bleikur og blíður við einum Dagblaðið inntil túbekklarnir fluttu hann í eina langt fjarðari og friðarliga verð. Friðurin kom, men kríggini imillum býlingarnar tóku seg upp á hvørjum ári eina tíð enn: teir á Ingtrøð — apurnar, Abbatrøð, Bødreingir — Reyði Erling, Varðafressar — teir hjá Albert og Árni Gjóará, og so sjálvandi — vit Rabarburnar — men oftast var eg bert krigskorrespondentur úr stovuvindeyganum aftanfyrri urtappottarnar — tann peni drongurin, ið teknaði og brúkti viskuleður í ymsum figurum frá katoikkaprestinum Bukkenogen, sum búið á loftinum hjá Stinarannu í Tvørgötu. Tvørgöta: v/ Goliat, Vala Jáku, Lindenskov, Kjole, Burmann, Poltra, Sviningurin, Boksmestarin Bambus, Eydna Kjeld, Spinnarin.

Tú sást tey til gongu, við køksborðið, til handils. Keyptu sirop, margarin og sukur hjá Miku hjá Olaf, Hanus í Skálavík, frá Annu Duk, í handlinum hjá Óla Jakup. Tú hoyrir tær snjólgu genturæddirnar Evelyn og Sylvurinn: Eg skal hava 2 lb sukur og kongabomm fyrri restina. Dikka og Ping: Gev mær ein pakka av bláskardu og snús: dykkarin Runvald, Hans Jakke, Magnus Sivard.

Menn undir fiskatrænum, konur, ið túskaðu inn og út, við snóratræði, í kitli og fyrklæði, pør og stök: Anna og Erik, Martin og Hanna, Alvilda stök, tá Hans var við Stella Argus, Kissa við silatræðu, Jakup Hans

— Av okkum syskinum er bara Sunnvá, sum er fødd Rabarba. Eg var 5 ár, tá eg gjordist reyð Rabarba. Vit fluttu úr Rættará í aug. 1938. Fyrsta náttin í Sjúrdargötu, var ta ferðina, toran slerdi niður í flaggstongina hjá Valdemar Lützen.

Hús okkara lógu tætt uppá hermabúðunum og bilverkstaðnum hjá eingilskmonnum.

Hvat tú so minnst um krigstíðina og barnaárin í kvarterinum.

Vit skuldu byrja í kommunuskúlanum í apríl 1940, var 6 ár. Men skúlagöngdin byrjaði ikki fyrr enn aftaná summarferiuna, tí bretar høvdu tikið skúlan, tá teir komu í apríl.

Her vit nú eru, stóðu soldatabarakkirnir. Her settu teir upp sínar bústaðir, matarhús, matstovur, samkomuhöll, dansihöll, offiseressu o.s.fr. Her vóru hermanna-búðir við lit.

Omanvert garðin hjá okkum vóru bilverkstaðir, tað er har brandstøðin nú er.

Hjá nunnunum var lazarett, militersjúkrahús.

suffandi niðan brekkurnar heima at hoyggja. Spælikammeratarnir Normann, Torbein, Eivinn, Hákon, Ejler, Hans hjá Hestmanninum og aðrir. Skrikskrambambuldi læt í Karbeck tá hann bardi seg upp gjøgnum trappurnar og heilsa Mikk, Jakke og Skilling, sum standa fyrri mæ á rað: Greta, Sólrún, Zandra, Roda og Una.

Ýl og fýsan frá bilunum hjá Jón, bremsukvinn frá lastbilum hjá Martin.

Dunnur, høsni og byrsuskot, klokklari og nonnur, kóisara- og bispavitin úr

Frammanfyrri kirkjuna, í skúlagarðinum, ið tá var, varð stór barakk uppsett, hetta var skurðstovan.

Uppi á Dalavegnum, har sum Mass spinnarin var, vóru offisersbarakkir.

A trøni hjá Johan Dam eitt battari og nakrar barakkir, búðir.

A Heystbreyt krúttbarakkinn, út móti Dalavegnum.

Göta var lögð gjøgnum trøna hjá Lauritsi, úr Sjúrdargötu í Dalavegin, stíkað við jarntræði og jarnsteyrum og lögð við betongflisum.

Rabarbukvarterið var so at siga umgirt av hermonnum.

Vit snorutu børn ferðaðust millum hermenn frá morgni til kvølds. Minnst einki til, at vit fingur forboð at ferðast teirra millum. Summir av hermonnum gjordust burturav vinnenn okkara — og ikki sjáldan gestir í heimum okkara.

Fyrsta eg minnst til sjálvst kriggið, ja, tosið millum tey vaksnu, geylini av Hitleri í radionum, tá plagdi pápi at siga: „Hoyr hvussu ort hatta er ...“. Tað var kriggið.

øðrum grannaløgum. K.F.U.K. skótar og NAFI hermenn. Eingilskbarakkinn. B.48, B.36 og HB, Dagblaðið, Sjalurin, Einars Prent og sjefarin hjá Hannis. Rabarburnar liva og nonnufressarnir biðja og skriva.

Fyri ½-hundrað árum síðani spákaði ein páfuglur á grasvøllinum niðri við baðstovuna og Sjonleikarhúsið. Tá hann breiddi velið út, var tað sum eitt glampandi sjónleikatjald.

Hvør mundi eiga páfuglin?

Eyðun Johannessen

Hvat tað so var.

Tað mundi vera ein leygardag seinnapart, nú komu soldatarnir.

Og vit vildu sleppa at siggja soldatar.

Rabarbuveitslan 21. juli 1990

Lag: Fjeldvejen.

Savnað saman er ein fjold av rabarbum her í kvøld, til at halda gleim og hitta hvørja aðra. Öll sum born tey spældu her, men ada, sum tíðin fer, tey jú vaksu og í allar ættir fara.

Einaferð ein maður fór út í oyðimørk við snór, tí hann ætlaði sær eina hús at byggja. Einars tjoldur vóru har, — kanska kissa komin var — so hann helt, nú hevði hann sær friðin tryggjað.

Har sum kongar vóru teir, men so skjótt har komu fleir, áðrenn hann fekk seg umrátt, var har ein rúgva. Hundar, kettur, dunnur, høsni, barnagrátur, spæl og mosh, men öll vóru samd, at har var gott at búgva.

Eingin barnagarður var til at skipa fyrri har, nei, tá brúktu tey ei slúka lukusvoru. Men um lonin gjordist trong, so var Sjúrdargöta long, har var Heygsbreyt, Brekkugöta og tær tvøra.

Dreingirnir sum dreingir flest, reypaðu um, hvor var best, og so sjálvandi teir gjordu har ein banda. So teir fara út í vigg, bjóða reynadreingjum kriggi, ja, á mangan hátt rabarban var í vanda.

Gentum dámar ikki larm, gingu túrar arm í arm, greiddu dukkunum og deildu sínar brøður. Og tá tær so vaksu til, hild tær á öllum skil, tí soleiðis eru gentur yvirhøvar.

Eg ein innflytari var, ókrút í rabarbugarð, men tær eru ikki soleiðis at kova. Og mitt ynski er í dag, at tit halda vinarlag, tað í hesum krepputíðum væl man flova!

Homilian.